

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2000. december 10.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

6. A KENYÉR

Lekció: 2Móz 16,1-16

Alapige: Mt 6,11

...mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként,...

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, mennyei Édesatyánk, jó volt megvallani most neked, hogy a mi reménységünk csak benned van, és bízunk a mi lelkünk abban, hogy ígéreteidet beteljesíted, szükségünket megeléged, nem feledkezel el rólunk.

Még akkor is jó volt ezt énekelnünk, ha nem is hisszük ezt igazán, Atyánk. Jó, hogy pontosan látod mindannyiunk szívét. Sokszor már magunk sem ismerjük, mi van bennünk pontosan. Hol így gondolkozunk, hol úgy. Megszoktuk, hogy más-képp beszélünk, mint ahogy gondolkozunk.

Megvalljuk neked bűnbánattal, hogy sokszor úrrá lesz rajtunk a reménytelenség, a csüggedés. Lemondunk arról, hogy másként lehet, lemondunk arról, hogy mássá tudunk lenni. Sokszor egymásról és önmagunkról is lemondunk már.

Köszönjük, hogy így jöhetünk eléd. Könyörülj rajtunk, és vegyél ki belőlünk minden csüggedést, minden kétségbeesést és reménytelenséget. Megvalljuk, hogy az ennek az oka, hogy magunkra nézünk a legtöbbször, meg a valós és elképzelt veszedelmekre, és nem tereád, aki ma is élsz és uralkodsz, aki kezekben tartod ennek a világnak a kormányát, aki nélkül egy hajsza sem eshet le a tiédnek a fejről.

Bocsásd meg, hogy ezt olyan sokszor elfelejtjük, vagy ha eszünkben van is, nincs a szívünkben, és nem merünk építeni rá, mint sziklaszilárd biztos talajra, olyan ígéretekre, amiket te adtál nekünk.

Köszönjük, hogy ma újra mondod, hogy: még ha az anya elfelejtkezne is gyermekéről, te mirőlunk el nem feledkezel. Segíts belekapaszkodni szavadba, ami igaz

6. A KENYÉR

és ámen. Segíts megkapaszkodnunk tebenned. Hadd legyen nekünk egészen valóságos, személyes közösségünk veled.

Kérünk így szólj most hozzánk, mint aki ismersz minket, s mint aki egyedül tudsz minden nyomorúságunkból kiségetni, és minden szükségünket megelégtetni.

Magasztalunk azért, mert gondviselő szeretetedet oly sokszor megtapasztalhattuk már. Bocsásd meg, hogy elfelejtjük a csodákat, amiken átvittél, ajándékaidat, amikkel elhalmoztál.

Köszönjük, ahogy időzítetted az ajándékokat. Várunk tőled most újra ajándékot. Legyen ez a csendes óra itt a te színed előtt legyen a te igédnek minden szava isteni ajándék számunkra, hogy gazdagon mehessünk el, úgy, mint akik tudunk másokat gazdagítani. Köszönjük, hogy mindezt kérhetjük tőled abban a bizonyosságban, hogy megadhatod, és abban a reménységben, hogy ami szerinted szükséges nekünk, azt meg is fogod adni.

Ámen.

Igehirdetés

A Mi Atyánk negyedik kéréséhez érkezünk. Eddig a *te* kérésekkel foglalkoztunk, „szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod...” most kezdődnek a *mi* kérések. Ezek között Jézus első helyre tette a mindennapi kenyérért való könyörgést.

Úgy bontsuk ki ennek a mondatnak az üzenetét, hogy mindegyik szavánál elidőzünk egy kicsit. Az első szó *kenyér*. Jézus arra tanít, hogy a mindennapi kenyérünket is a mi mennyei Atyánktól kérjük el. Sokszor figyelmeztet minket arra, hogy Istennek fontos a mi mindennapi kenyérünk. Isten gondviselő Atya, akinek gondja van az Ő gyermekei lelki és testi szükségére egyaránt.

Messze világító példája ennek az, ahogyan Isten az Ő népéről a pusztai vándorlás során gondoskodott. Több mint félmillió embert negyven éven át táplált úgy, hogy nem tudták megtermelni azt, amire szükségük volt. Az egyes személy is fontos neki: a nagy szárazság idején Illés

prófétát egészen különös módon táplálta. Jézusról több esetben is olvassuk, hogy tanítása után sok ezres sokaságot is megelégtített kenyérrel.

Ismerjük azoknak a hívő eleinknek az életét, akik árvaházakat tartottak fenn úgy, hogy *csak* Istentől kérték el mindig az ehhez szükséges táplálékot. A mi neszemélyi árvaházunknak a története is világító példa.

Azt hiszem, közülünk is sokan el tudnánk mondani Isten gondviselő szeretetének a bizonyosságait, amikkel életünkben cselekedett és hitünket erősítette.

Azért nehéz ma szív szerint könyöroggni a mindennapi kenyérért, mert ez a hitetlen világ az anyagi javakat ültette a trónra, azt gondolja, hogy maga mindent előteremthet, és azt állítja, hogy csak kenyérrel él az ember. A romantikus vallásosság meg többször ennek az ellentétéjeként azt mondogatta, hogy csak a lelkével kell törődni az embernek, a test önmagában felesleges, sőt bűnös.

Mint mond Jézus? Idézi az igét: „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából származik.” De kenyérral is, és ezért biztosít minket arról, hogy a mi atyánknak gondja van a mindennapi kenyereinken.

Úgy tapasztalom, hogy azok tudják leginkább, milyen kincs a kenyér, akik olykor kénytelenek voltak a mindennapi kenyeret is nélkülözni. Ők valóban minden falatért hálásak, és véletlenül sem dobnak ki ételt, kenyeret akkor sem, amikor bőségesen van.

Luther Márton ennek a bibliai helynek a magyarázatánál érdekesen fejtegeti, hogy a Szentírás tanítása szerint itt nyilvánvalóan nem csupán a napi betevő falatra kell gondolnunk, hanem mindarra, amire szüksége van egy embernek ahhoz, hogy emberi életet éljen. Szellemes és mégis biblikus ez a felsorolás. Ezt írja: „A kenyérhez tartozik az evés és ivás, ruha és cipő, ház és udvar, szántó-föld, barom és minden jószág, istenfélő házasárs és gyermekek, istenfélő és hűséges felsőbbség, jó kormányzók, jó idő, béke, egészség, erkölcs, becsület, jó barátok, hű szomszédok és ezekhez hasonlóak.”

Ez mind benne van abban, hogy a mi mindennapi kenyereinket add meg nekünk ma. Jézus minket arra bátorít, hogy mindezt kérjük el a mi mennyei Atyánktól. Őhöz szabad egészen jelentéktelennek tűnő kicsi kérésekkel is jönni, és tőle lehet egészen nagy csodákat is kérnünk és várnunk.

Jó lenne, ha az imádságunknak a távlati kitágulna, sokkal több minden beleférne, és ez jellemezné a mi kenyérhez való viszonyulásunkat, hogy az Atyától kérjük el.

Éppen ez a második, aminél álljunk meg: add meg... Az tud az Atyától kérni, aki ismeri Őt, aki tudja, hogy Ő mindenható és ezért bármit megtehet és meg tud adni. Aki tudja, hogy Ő nagyon szeret, és éppen ezért nem szégyell az Ő gyermeke semmilyen kéréssel elé állni. Közvetlenül a Mi Atyánk után beszél Jézus a Hegyi beszédben erről, amikor a 7. részben ezt olvassuk: „Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?” (7,9-11)

Ha még mi is, akkor mennyivel inkább a mi mennyei Atyánk, ha kérjük tőle. Itt azonban jogosan felvetődik a kérdés: helyes magatartás-e az, hogy a hívő mindent a mennyei Atyától kérjen el? — Nem emberhez méltóbb-e — kérdezte a múltkor valaki nagy büszkén —, ha megtermeli és élvezi? Nem kell kiforgatni a Szentírás tanításait. A Biblia beszél arról, hogy az embernek meg kell termelnie: hat napon át dolgozz... Így kezdődik a hetedik nap megszenteléséről szóló parancsolat.

Pál apostol világosan írta a Thesszalonikaiaknak, akik elkezdtek álmodozni, és azt mondták: olyan közel van Jézus második eljövetele, hogy már nem érdemes dolgozni. Azt mondta Pál: rendben van, de akkor nem érdemes enni sem. „Aki nem akar dolgozni, az ne is egyék.” (Nem az van a Bibliában, hogy aki nem dolgozik, ne is egyék, mert sokan vannak, akik szeretnének dolgozni, de bármi miatt képtelenek. Aki nem *akar* dolgozni, az ne is egyék — ezt is mondja a Szentírás.)

6. A KENYÉR

Miért tanít Jézus mégis arra, hogy kérjük el a mindennapi kenyeret az Atyától? Azért, mert a hívők realisták. A hívők nem álmodoznak, nem kergetnek rózsaszín illúziókat, hogy mindent elő tudok teremteni magamnak és az enyéimnek. Honnan veszik ezt ezek a beképzelt emberek, amikor azt sem tudják, hogy a következő percet megérik? Dolgozni kell, de csak az tud dolgozni, akinek van munkája, akinek van két erős keze, van értelmes elméje, jó gondolatai, és akinek lesz áldás a munkáján. S mindez a menyeyei Atyától függ.

Szomorú példákat tudnék mondani arra, amikor hencegő embereket keményen tanított meg Isten arra, hogy menyeyre nem tőlünk függ a teljesítményünk. Tőlünk az függ, hogy hűségesek legyünk mindazon, amit kaptunk. Minden lehetőséggel, adottságainkkal felelősen élünk, de az áldás tőle jön, és nélküle ott van a pecsét mindenben: hiába. Hiába nektek korán kelnetek, későn feküdnötök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek. És ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző, ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. (Zsolt 127) Ettől a hiábavalóságtól akar minket megszabadítani a mi Atyánk ezzel az imádsággal.

Ebben tehát, hogy tőle kérjük: add meg... ott van a benne vetett bizalom, a helyes önismeretből fakadó alázat, a reális életszemlélet.

Egyszer egy városi ember a tavaszi vetést nézegetve ezt mondta a parasztembernek: az idén jó termésünk lesz. A bölcs és alázatos paraszt így válaszolt: sok éjszaka kinn hál még ez a vetés az aratásig. — Nem a mi hatalmunkban van az időjárás, mint ahogy nem a hatalmunk-

ban van az egészségünk sem. Szükséges kérés ez: add meg a mi mindennapi kenyerünket. Ezzel dicsőítjük is a mi Atyánkat. Isten gyermekei az Atya eltartottjai, és ezért tőle kérnek el mindent, és neki adnak hálát mindenért.

A harmadik szó: a *mi* kenyerünket. Nemcsak az enyémet kérem. Isten gyermekeire ez általában jellemző, hogy ők a másokra is gondolnak. Annál inkább, mert az Atya megtanítja őket arra, hogy sokszor a másikat is náluk teszi le. Jézus Krisztus úgy gondoskodott sokakról, hogy a tanítványait használta erre. A tanítvány közvetít a Mester és a segítségre szorulóknak között. Ez nagy kiváltság. Isten gyermekeinek a gyönyörű feladata, hivatása. Éppen ezért ők a másik kenyerét is kérik, és amit kaptak az Atyától, azt soha nem teszik zsebre, hogy az csak az övéké, hanem mindig azt vizsgálják: mi ebből az enyém, és mi a kézbesíteni való, mit kell továbbadnom másoknak. Ez fontos adventi gondolat a Bibliában.

Amikor Jézus az ő második eljövételéről szóló példázatokat mondta, szinte minden esetben megemlíti ezt, hogy az övéi azzal töltsék a hátralevő időt, hogy hű sáfárok legyenek. A sáfár olyan vagyongazdálkodó volt, akinek sokszor semmi saját személyes tulajdona nem volt. A gazdája bízott rá olykor igen nagy értékeket pontos utasítással: Adja ki a háznépnek az élelmét annak idejében — így mondja egyszer Jézus. Ez a szép feladatuk Isten gyermekeinek, s ugyanakkor ez a mi nagy felelősségünk is.

A sáfároktól egy valami kívántatik meg, hogy hűségesek legyenek, vagyis mindent arra használjanak, amire kapták. Amit nekik adott a gazda, azt élvezzék örömmel, hálásan. De amit má-

soknak szánt, azt adják tovább pontosan, gondosan.

Nem lenne szükséges, hogy körülnézünk ma a kamránkban, a szekrényünkben, az időbeosztásunkban: mi az, amit tovább lehet, tovább kell adnunk, mert nem nekünk szánta a mi gazdag Atyánk, hanem megtisztel azzal, hogy reánk bízta, és arra vár, hogy mikor kézbesítjük ezeket? Az ilyen ember tapasztalja azt, milyen öröm adni, pontosan: továbbadni, mert soha sem a magunkét visszük, hanem azt, amit mi is úgy kaptunk.

Ezen a mai napon is több ezer ember éhen hal ezen a világon. Azért hal éhen, mert napok óta semmit sem evett és esetleg semmit sem ivott. Mi pedig, ha viszonylagosan is, de dőzsölünk. Pedig ez a Föld ma is el tudna tartani több mint hat milliárd embert, csak nem jól osztjuk el azokat a javakat, amiket az Atya reánk bízott. Az egyik dőzsöl és tékozol, a másik nyomorog. Nem tudjuk megoldani a javak igazságtalan elosztásának a kérdését az egész világon. A bűnbe esett ember, aki nem akar hallgatni Istenre, hanem önfejűen intézi a dolgait, csak erre képes. Az egyik részen értelmetlenül és feleslegesen felhalmoz és tékozol, a másik pedig szűkölködik. De a magunk kis körében számon kéri Isten, hogy amit nekünk kellett volna továbbadnunk, azt továbbadtuk-e.

A gazdag és Lázár történetében arról van szó, hogy volt egy koldus a gazdag ajtaja elé letéve. Isten mindenkinek az ajtaja elé letesz egy Lázárt vagy többet. Nekünk a magunk Lázárainak kell kiadnunk azt, amit e célból kaptunk az Atyától. Amikor azért könyörgünk, hogy add meg a mi mindennapi kenyerünket, akkor a *mi* erre is figyelmeztet bennünket.

Ki a te Lázárod, akit talán észre sem veszel, mert olyan közel van hozzád? Neki kellene megadni azt, amit Isten rajtad keresztül akar ajándékozni.

A negyedik kifejezés az, ami kétszer is előfordul e rövid mondatban: a mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként — így lehet pontosan visszaadni azt a szót, ami ott van. A mindennapit add meg nekünk naponként.

Kálvin a tőle megszokott élességgel írja itt, hogy Jézus Krisztusnak ez a figyelmeztetése kizár a hívő ember életéből mindenféle mohóságot, telhetetlenséget, követelőzést, elégedetlenséget, kapzsiságot. Így írja pontosan: „Ez a határozó szó: naponként, a mohóság megfékezése végett van itt, hogy tanuljuk meg: minden pillanatban Isten jóságától függünk, és elégedjünk meg azzal, amennyit Ő napról-napra juttat nekünk... Egyébként csakis az imádkozik majd ilyen lélekből, aki Pál apostol példájára megtanult éhezni és bővölködni úgy, hogy a szegénységet és szükségét nyugodt lélekkel viseli, és nem kaptja el magát a bőségben való csalfa bizakodással sem.”

A hitetlen ember magában bíz, és ezért igyekszik bebiztosítani magát. Ezért „bespájzol” és amit lehet, összegyűjt, mert tudja, hogy csak magára számíthat. Isten az ő számára nem létezik, nem számít, és nem számol vele. Isten gyermeke tudja, hogy az Atyára számíthat, és a legnagyobb biztonságot az jelenti számára, hogy az Atya holnap is Atyja lesz, meg holnapután is, és Ő jól tudja, mire van szükségünk, és gondoskodik rólunk.

Jézus ritkán használ olyan kemény kifejezéseket, mint a bolond gazdagról szóló példázatában. Ahol a gazdag ember azt mondja: én lelkem, egyél, igyál, gyö-

6. A KENYÉR

nyörködjél. Sok javaid vannak, sok esztendőkre eltéve — és Jézus így folytatja: Bolond. Nem tudja, hogy az éjjel elkérik a lelkét. (Lk 12,15-21)

Milyen szabad az, aki egészen függ az Atyától, aki teljesen reá bízta magát, a sorsát, a jövőjét, és napról-napra tőle fogadja el azt, amit Ő ad! Az ilyen ember boldog tapasztalata az, amiről a Bibliában így olvasunk: „Áldott az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene” (Zsolt 68,20)

Itt is jöhet azonban a kérdés: akkor ez azt jelenti, hogy a hívő embernek nem is szabad terveznie, nem helyes takarékoskodnia, nem jó, ha valami tartalékkal is rendelkezik? Nem erről van szó. Pontosan arra tanít a Szentírás, hogy felelős beosztást tanuljunk meg. A „napról napra” nem feltétlenül azt jelenti, hogy csak az aznapit kapom meg. A hónap elején például megkapom az egész múlt havi fizetésemet. Azt osszam be a következőig Isten előtti felelősséggel, iránta való hálával, és úgy, mint aki megelégszik azzal, amit az Atyától kap. Ez nem zárja ki, hogy igyekszem a többre, hogy esetleg abból valamit félreteszek valamilyen célra, de mindezt az Atyába vetett bizalommal és a neki való felelősséggel. Nem szabad tékozolni, és nem szabad aggodalmaskodni. Erről van itt szó. Isten gyermekeit a hála és az elégedettség jellemzi.

Pontosan úgy, ahogy Pál apostol élete egyik legnagyobb mélypontján írta a filippi gyülekezetnek. Börtönben volt, többekben csalódott, beteg lett, nélkülözött, és akkor ezt írja, amikor megköszöni az ő szeretetüket: „Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bő-

völködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködéssel és a nélkülözéssel egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem. Mégis jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban.” (Fil 4,11-13)

Utána elmondja nekik, hogy főleg azért örül, mert az a szeretetcsomag a hitüknek a gyümölcse. Jólesett, szükség volt rá, köszönöm. Ezzel ez el van intézve. Az a nagy dolog, hogy így nő a ti hitetek, hogy eszetekbe jutott, hogy öszszegyűjtöttétek, hogy elküldtétek, hogy imádkoztok értem, hogy egyek vagyunk. Ez az igazán nagy dolog! Ha nem küldtétek volna, akkor is elégedett vagyok, mert én megtanultam...

A Timóteushoz írt levélben még éleesebben ír erről, amikor az anyagi javakhoz való viszonyát említi: „Nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki belőle semmit. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.” (1Tim 6,6-8)

Ez megint nem azt jelenti, hogy a hívő mindenbe törődjön bele, soha ne törekedjék a többre, hanem azt jelenti, hogy akármilyen az Atyától kapott helyzete, legyen elégedett és hálás.

Még egyszer hadd idézzem Kálvint. Felteszi a kérdést: micsoda bennünk lakó gyarlóság lehet az oka annak, hogy vannak, akik lelküket Istenre merik bízni, testük miatt pedig szakadatlanul aggodnak. Komolyan reá bízunk akkor a lelkünket, vagy ennyivel fontosabb a testünk, mint a lelkünk? A lelkemet még csak-csak reá bízom, de a testemről hát ha nem gondoskodik. Sok mindent leleplez bennünk ez a gondolat.

Az aggodalmaskodástól is a helyes Isten-ismeret szabadít meg bennünket. Az, ha igazán reá bízunk magunkat arra, akit így szólítottunk meg az imádság elején: mi Atyánk... és ha valóban tőle várjuk a mindennapi kenyeret. Ha eljutunk oda, hogy az emberi élet értelme nem a minél több anyagi érték összegyűjtése, hanem a teljes életre való eljutás, ez pedig a Biblia tanítása szerint azt jelenti: Isten megismerése, a vele való közösség itt és majd az örökkévalóságban.

Jézus tehát bátorít minket arra, hogy a kenyérkérdést is vigyük az Atya elé. Mindazt, ami ebbe beletartozik, hogy a mi kenyérünk, nyugodtan kérjük el tőle. Úgy kérhetjük el, mint akik nem idegenként jövünk hozzá, hanem jövünk az Atyánkhoz. Benne van ebben a bizalom és az alázat. Nemcsak a magunkét, másokét is elkérhetjük, de a másokét meg ne tartsuk magunknak. Ne fosszuk meg magunkat se attól az örömtől, hogy Isten postásai lehetünk. Bízunk abban, hogy Ő megadja naponként.

Javasolom délutáni olvasmányak 2 Mózes 16. részét. Ott részletesen olvas-

hatjuk, hogy a pusztában nélkülöző népnek hogyan adott Isten minden reggel friss kenyeret. Azt a bizonyos manna adta kenyér gyanánt. Ők sem tudták, mi az, ezért kérdezték egymástól: manna, manna — ami azt jelenti: mi ez? Rajta maradt, hogy ez a mi ez. Minden reggel kapták.

Két utasítást adott Isten: csak aznapra valót szedjete. Lehet bőven szedni, kinek mennyi kell, de ne szedjete a következő napra, mert meg fog romlani. Pénteken viszont nyugodtan szedhettek kétnapi adagot, mert szombat nem fogtok kapni. Az a nap az Úré legyen egészen. Egyiket sem hitték el. Mégis csak „bepájzoltak” sokan, hogy legyen másnapra is, de az reggelre megromlott. Amit pénteken szedtek, az nem romlott meg, viszont aki számított arra, hogy szombaton is szed frisset, az nem kapott. Isten úgy cselekszik, ahogy megmondja. És Ő gondoskodik az övéiről így is, meg úgy is, de mindig úgy, ahogyan Ő jónak látja.

Boldog ember, aki ezzel a bizalommal kéri: a mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Atyánk, a te gyöngéd gondoskodásodat. Köszönjük, hogy azokat a szükségünket is kielégítéd, amik már nem is fájnak. Bevalljuk neked, hogy csakugyan fontosabbá vált a testünk, mint a lelkünk. Nagy ügyet csinálunk sokszor testünk ápolásából, betegségeinek gyógyításából, lelkünk meg sorvadozik, darvadozik éhen, szomjan, gondozás nélkül. Segíts most a lelkünkre is jobban figyelni.

Köszönjük, hogy tápláló ígét is kínálsz nekünk, de köszönjük, hogy a mindennapi kenyeret is elkészítetted. Engedd megértenünk igazán, mi mindent jelent ez. Tudjuk, Úr Jézus, nem véletlenül került ez bele ebbe az imádságba. Engedd, hogy a szívünk mélyéig hatoljon, hogy nyugodtan reád bízhatjuk magunkat.

Segíts minket, hogy ez soha ne legyen a lustaságnak az elfedése. Szeretnénk hat napon át dolgozni, és a hetediket egészen neked szentelni. Szeretnénk a kötelességeinket hűséggel teljesíteni, és a te áldásodat bizalommal várni. Köszönjük, hogy

6. A KENYÉR

ezek nem kizárják egymást, hanem kiegészítik, kiteljesítik egymást. Segíts ilyen teljes életet élnünk!

Könyörgünk ma különösen is azokért, akik nélkülöznek. Elsősorban azokért, akik miattunk nélkülöznek bármit. Segíts pótolnunk, amíg időnk van.

Könyörgünk azokért, akik mások gonoszsága miatt szűkölködnek. Olyan sokféle éhség, éhínség pusztít ezen a világon. Légy irgalmas nekünk! Tudjuk, hogy a magunk bűneinek a következménye ez. Mégis a te kegyelmes szabadításodért, segítségédért könyörgünk. Használj minél többünket mások nyomorúságának enyhítésében.

Segíts, hogy most az ünnepekre készülve is többet gondoljunk a nélkülözőkre, mint önmagunkra. Hadd tudjunk örülni annak, ha bármit továbbadhatunk abból, amit mi is úgy kaptunk tőled.

Ajándékozz meg minket ma olyan nappal, amit valóban neked szenteltünk. Nyisd ki előttünk igéd gazdagságát. Nyisd meg szemünket, hogy meglássuk a Lázárjainkat, és meglássuk a nálad megtalálható gazdagságot. Szabadíts meg minden halogatástól, lustaságtól, nehézkességtől, önzéstől, mohóságtól, kapzsiságtól, és szabadíts fel minket az Urukát váró szolgák hűségére.

Ámen.